
KORONA, KAAMOS JA FLUNSSA

Kaikki kolme päivän teemoja. Ja tulkinta kirjavaa. Siihen kun lisätään vielä omikron, käy homma vielä vaikeammaksi. Kuulemani mukaan, tuo viimeksi mainittu on kreikan aakkonen. Yhtäläisyytenä on ainakin kaukaa haettu selitys. Syyllisen etsintä on kuin Kiinalaisten lepakkojen nopanheittoa. Selittelyä sekin.

Sillä vastaus on nykyään, ainakin hallituksessa, kompromissi. En kylläkään ymmärrä sellaista kompromissia, missä voi samaan aikaan luvata varallisuutta köyhille. Ja kevyempää verotusta varakkaille. Minulle sillä ei ole suurta väliä, saa olla välikysymyskin. Äänestän tyhjää.

Mutta kaamos on täällä etelässäkin tasapuolinen. Eihän se nyt ihan yhtä kovasti koettele kuin pohjoisessa. Mutta valon määrän vähetessä, tuntuu se täälläkin. Eihän päivän asiat itsessään aiheuta unettomuutta, vaan niiden tekemättä jättäminen. Painoarvon ei tarvitse olla fyysinen, se voi olla henkinenkin. Minua alkaa pännimään, jos päivä on sateisen pimeää. Alahuuleni venähtää pitkäksi, kuin pajatson rahakuppi. Ja ryömin takaisin sänkyyn, oli kello sitten mitä tahansa. Kompromissi sekin.

Totta on, että marraskuu on vuoden pisin. Yleensä se kestää täällä etelässä yli 3 kk. Vasta helmikuulla on toivoa paremmasta. Onkohan tämä nyt sitä uutta, normaalia aikaa. Uusiutuvat virukset vaivaavat meitä vielä kauan. Mieleemme tästä kaikesta jää, tappavan virustaudin vuodet.

Edellisestä virustaudista eli perinteisestä flunssasta, tulee mieleeni matka. Jonka teimme tuonne Saharan reunalle, lastina pylviäitä. Meillä jokaisella oli tuo räkäinen versio ja nestuukeilla liputettiin tiuhaan. Se oli herättänyt mielenkiintoa vastaanottajissa. Pyysimme meklaria (laiva-asiamies) selventämään asian. Sanoimme, että emme olleet nähneet aurinkoa 4 kuukauteen ja koti-ikäväkin on varsin piinaava. Joten kyllä siinä alkaa Pohjolan pojankin silmät hikoilemaan. Ja lämpöeroakin oli vaivaiset 60 astetta. Ei suomalainen räkätauti ole koskaan ennen päässyt ilmaisemaan kotimaan kaipuuta, noin koskettavasti.

Annoimme itsestämme varmaan kuvan, että olemme vakavaimmeisiä jättiläisiä Jäämeren rannalta. Olisi kai pitänyt kertoa, että kyllä mekin silloin nauramme, jos jääkarhu oli vienyt pyykkiä huuhtovan anopin.

Me puolestamme ihailimme näitä tosi sitkeitä sissejä, jotka pelkästään käsivoimin lastasivat meidän aavikolle puomeilla pudottamat sähköpylväät. Vertasimme heitä, hyvässä mielessä, kameliin. Kamelihan työskentelee 7 vrk. juomatta. Silloin ei siihen oltu vielä lisätty, että suomalainen mies juo 7 vrk. työskentelemättä. Siinä taisi näkemys ja kokemus olla kansoja yhdistävä tekijä. Ei muistaakseni isänikään jano ollut työtehtävään sidottua.

Mutta todella ylpeitä vastaanottajat olivat ns. Rommelin Kempesuista. Auto oli amerikkalainen iso GMC kuormuri, sodan jäljiltä jääneitä. Siinä oli vaijerivinssi nokalla, jolla se saatiin hiekkaan vajotessa autettua ylös. Sen lavalle he käsipelillä kierittelivät pylväitä. Hauska yksityiskohta oli, kun miehet olivat eripituisia, niin lopuksi tukkia piteli vain yksi ja häneltä yleensä pääsi tukki tulemaan alas. Se oli merkki, että kuorma on täysi. Ja eiku aavikolle.

Parin viikon kuluttua erkanimme siitä seurakunnasta. Kulttuurit olivat kohdanneet ja näkemykset ja kokemukset oli vaihdettu. Asioista voi kertoa humoristisesti, mutta kenenkään ihmisarvoa ei saa riistää. Jonkun poikkeavuuden takia. Nauroimme eri asioille ja hauskaa oli. Ehkä juuri niiden vertailu oli yhdistävä tekijä.

Silloin emme vielä tiedostaneet, että ne vuodet ovat tulossa. Jotka eivät meitä naurata.

Kalevi Pirttijärvi
Kaarinan Eläkkeensaajat